

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1082/2504

นายนวน บุญประเสริฐ โจทก์ นายกล่อม แสงสุวรรณ ที่ 1, นางนุ่น แสงสุวรรณ ที่ 2 จำเลย นายหิวดิต พิชัยณรงค์ ผู้ร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 150, ป.วิ.พ. มาตรา 289, ป.พ.พ. มาตรา 5, ป.พ.พ. มาตรา 705, ป.พ.พ. มาตรา 1459

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่ดินและเรือนเป็นของภริยาก่อนสมรสและได้ทำสัญญาก่อนสมรสว่า สามีจะไม่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของภริยากก็ตาม แต่เมื่อภริยาปล่อยให้สามีลงชื่อในใบไต่สวนเพื่อขออนุญาตโอนโฉนดว่าเป็นที่ของสามี แล้วสามีเอาไปจำนองผู้อื่นและเอาเงินนั้นมาซื้อรถยนต์ใช้รับส่งคนโดยสารอันเป็นอาชีพของสามี ภริยา เป็นเหตุให้ผู้รับจำนองเชื่อโดยสุจริตว่าเป็นที่ของสามีและผูกพันภริยา ดังนี้ การจำนองนั้น สมบูรณ์ใช้บังคับได้ ในกรณีที่ผู้รับจำนองร้องขอรับชำระหนี้ก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 289 นั้น เมื่อฝ่ายใดอุทธรณ์หรือฎีกาคำสั่งศาลชั้นต้น ย่อมเป็นการฟ้องคดีต่อศาลอุทธรณ์ศาลฎีกา จึงต้องเสียค่าธรรมเนียมอย่างคดีธรรมดา และต้องเสียค่าขึ้นศาลในนั้น อุทธรณ์+ฎีกาตามราคาของผู้รับจำนองตั้งพิพาท ไม่ใช่ราคาที่ดินที่โจทก์นำยึด

คำพิพากษา

โจทก์นำยึดทรัพย์สินจำเลยเพื่อขายทอดตลาดตามคำพิพากษาผู้ร้องยื่นคำร้องว่าที่ดินกับเรือนที่โจทก์นำยึดเป็นของจำเลยที่ ๑ ซึ่งได้ทำสัญญาจำนองต่อเจ้าพนักงานที่ดินไว้กับผู้ร้องและค้ำชำระต้นเงินกับดอกเบี้ย รวม ๒๖,๙๑๖ บาท โดยจำเลยที่ ๑ ลงชื่อเป็นเจ้าของในใบไต่สวน การจำนองนี้ จำเลยที่ ๒ ผู้เป็นภริยาทราบดี และนำเงินที่จำนองมาซื้อรถยนต์หาประโยชน์ร่วมกันกับจำเลยที่ ๑ จึงขอให้งดการขายทอดตลาดจนกว่าจะไถ่จำนองหรือถ้าศาลสั่งขาย ก็ให้หักใช้หนี้จำนองกับดอกเบี้ยก่อน โจทก์ให้การว่า ทรัพย์สินที่ยึดเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของจำเลยที่ ๒ ก่อนจดทะเบียนสมรสกับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ได้ทำสัญญาก่อนสมรสว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ มีชื่อในหน้าสำรวจเพื่อขออนุญาต โฉนดยังมีได้ออกให้ การจำนองเป็นโมฆะ จำเลยที่ ๒ ไม่รู้เห็นในการจำนอง ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นเห็นว่า การจำนองถูกต้องตามกฎหมาย จึงสั่งให้ผู้ร้องได้รับชำระหนี้จำนองก่อน โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่า การที่จำเลยที่ ๑ นำสำรวจที่พิพาทและลงชื่อในใบไต่สวนว่าเป็นของจำเลยที่ ๑ แล้วเอาไปจำนองกับผู้ร้องนั้น เป็นการแสดงตนว่าจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของที่พิพาทและจำเลยที่ ๒ ก็ทราบดี เงินที่จำนองก็นำมาซื้อรถยนต์ใช้รับส่งคนโดยสารอันเป็นอาชีพของจำเลยทั้งสองร่วมกัน เป็นเหตุให้ผู้รับจำนองเชื่อโดยสุจริตว่าที่พิพาทเป็นของจำเลยที่ ๑ สัญญาจำนองจึงผูกพันทรัพย์สินนี้และใช้บังคับกันได้ ส่วนฎีกาที่ว่า ค่าขึ้นศาลโจทก์ควรเสียในทุนทรัพย์เพียง ๕,๕๐๐ บาทตามราคาที่ดินที่โจทก์นำยึดนั้น เห็นว่า แม้เรื่องนี้จะขอให้ชำระหนี้จำนองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๙ ไม่ใช่เป็นเรื่องร้องขอตีทรัพย์สินตามมาตรา ๒๘๘ ก็ดี แต่เมื่อฝ่ายใดไม่พอใจคำสั่งศาลชั้นต้นและอุทธรณ์ฎีกามา ก็เป็นการฟ้องคดีต่อศาลอุทธรณ์ศาลฎีกา จึงต้องเสียค่าธรรมเนียมอย่างคดีธรรมดาและต้องเสียค่าขึ้นศาลตามราคาทรัพย์สินที่ผู้ร้องตั้งพิพาท พิพากษายืน

พิสัยสารคุณ · การุณยัณราทร · คร้าม สิวายะวิโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1082/2504>